

Arrest

nr. 135 060 van 15 september 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad GENK, vertegenwoordigd door de Burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 september 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 22 juli 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. SCHEPERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 10 februari 2014 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 22 juli 2014, met kennisgeving op 29 juli 2014, neemt de verwerende partij de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit vormen respectievelijk de eerste en de tweede bestreden beslissing met reden:

"In uitvoering van artikel 51, § 1, eerste lid / 51, § 1, derde lid / 51, § 2, tweede lid / 52, §3 / 52, § 4, vijfde lid, gelezen in combinatie met artikel 69ter\ van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving of van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen¹, die op 10/02/2014 werd ingediend door :
(...)

om de volgende reden geweigerd :

** De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Volgende gevraagde documenten werden niet overgemaakt bewijzen stortingen in het verleden van de moeder.*

"Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij/zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Burgemeester een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 3 van het K8 van 8 oktober 1981

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

2. Onderzoek van het beroep wat de eerste bestreden beslissing betreft

2.1. Tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden voert de verzoekende partij in een tweede middel aan:

"Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van de materiele motiveringsplicht.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

De bestreden beslissing geeft volgende motivering:

"Volgende gevraagde documenten werden niet overgemaakt: bewijs stortingen verleden van de moeder"

Deze motivering schendt vermelde wetsartikels.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht waartoe het bestuur is gehouden, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij zo nodig kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De bestreden beslissing vermeldt de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag slecht op zeer summiere wijze. Ze stelt namelijk:

"Volgende gevraagde documenten werden niet overgemaakt: bewijzen stortingen in het verleden van de moeder"

Deze zeer korte motivering kan niet als afdoende beschouwd worden. Ze is niet evenredig aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft niet voldoende het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Nergens wordt aangegeven waarom deze "stortingen in het verleden van de moeder" moeten bijgebracht worden.

Nergens wordt aangegeven op welke wettelijke basis deze beslissing is genomen.

Het mag duidelijk zijn dat artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden zijn.

Het is dus duidelijk dat de beslissing in kwestie niet afdoende gemotiveerd werd, de juridische en feitelijke overwegingen werden niet vermeld. De motivering is hoegenaamd niet afdoende."

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In casu blijkt uit de bestreden beslissing afdoende dat de afwijzing van de aanvraag zich

steunt op het feitelijk gegeven dat de verzoekende partij naliel enig bewijs bij te brengen van gedane stortingen in het verleden van de moeder in functie van wie hij de aanvraag heeft ingediend. Voorts verwijst de bestreden beslissing naar artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenbesluit) dat op zijn beurt verwijst naar de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Dit artikel verwijst tevens naar de aanvraag onder de vorm van een bijlage 19ter die de verzoekende partij heeft ondertekend. Uit de lezing van vermelde bepalingen blijkt duidelijk dat de verzoekende partij dient aan te tonen ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon in functie van wie zij haar aanvraag indiende. In de bijlage 19ter werd aan de verzoekende partij uitdrukkelijk gevraagd stortingen voor te leggen die in het verleden door haar moeder hiertoe zouden zijn verricht. De motivering is afdoende. De formele motiveringsplicht is niet geschonden.

Het enige middel is ongegrond.

3. Onderzoek van het beroep wat de tweede bestreden beslissing betreft

3.1. Tegen het bevel om het grondgebied te verlaten voert de verzoekende partij in het eerste middel aan:

"Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen. Schending van de materiele motiveringsplicht.

Schending van art. 7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Schending van artikel 52, §4, vijfde lid van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering

Dat de bestreden beslissing (bevel) het volgende stelt:

"aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen de dertig dagen'.

Er wordt geen wettelijke basis aangegeven waarop het bevel steunt. Er wordt geen enkele motivering gegeven voor het bevel.

Het bevel vereist een eigen wettelijke basis en een eigen motivering.

Artikel 7 Vreemdelingenwet wordt niet opgenomen in de beslissing, laat staan dat wordt aangeduid op grond van welke van de in artikel 7 opgenomen omstandigheden waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten mogelijk is, het bevel zou genomen zijn.

Artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit houdt een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid in, in hoofde van de Belgische staat. Het artikel stelt letterlijk:

"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing in kennis gesteld door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat."

Het woord 'desgevallend' bevestigt dat het niet in alle gevallen zo is; waarom het in dit geval dus wel wordt afgeleverd dient gemotiveerd te worden.

De verder geciteerde rechtspraak maakt dit duidelijk.

Ook in de akte van kennisgeving wordt geen wettelijke basis noch motivering voor het bevel gegeven.

Verzoeker verwijst naar het arrest nr. 64 084 van 28 juni 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin eveneens geoordeeld werd over een bijlage 20 met bevel, zoals in casu.

De RVV vernietigde in het arrest van 28 juni 2011 de beslissing in haar geheel. Het arrest geeft volgende motivering, waarbij verzoeker zich volledig aansluit:

(...)

De Belgische Staat tekende cassatieberoep aan tegen dit arrest van de RVV bij Raad van State In het arrest nr. 220.340 van 19 juli 2012 verwerpt de Raad van State het cassatieberoep met volgende motivering waarbij verzoeker zich aansluit en die van toepassing is in onderhavige zaak

(...)

De beslissing dient bijgevolg in haar geheel vernietigd te worden.

Ten overvloede en ondergeschikt merkt verzoeker ook nog het volgende op.

Dat gedaagde te kennen zou geven dat art. 7 van de Vreemdelingen gewijzigd is en dat er thans geen sprake meer is van een discretionaire bevoegdheid in hoofde van gedaagde.

Evenwel verandert zulks niets aan de gebrekkige motivering van de bestreden beslissing. Immers art. 52§4 blijft in de tekst duidelijk dat er "desgevallend" een bevel wordt afgeleverd.

Dat in tegenstelling tot hetgeen gedaagde beweert dit geen afbreuk doet aan de hogere rechtsnorm zoals geformuleerd in art. 7 van de Vreemdelingenwet. Zeer zeker doet het geen afbreuk aan de verplichting om te motiveren waarom verzoeker een bevel wordt betekend. Immers art. 7 verplicht gedaagde enkel in aantal gevallen om een bevel af te leveren meer bepaald in de gevallen:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; 2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)

10° (...)

Het is niet aan verzoeker om zelf uit te zoeken welke van de 12 onderdelen welke worden vermeld in art. 7 op hem van toepassing zouden kunnen zijn en zeer zeker niet welke van de 12 onderdelen gedaagde zou moeten toepassen.

Dat gedaagde een discretionaire bevoegdheid houdt voor zover de andere onderdelen betreft.

Dat zonder de precieze aanduiding welke van de 12 onderdelen van artikel 7 op hem van toepassing zouden zijn, verzoeker geen enkel zinnig beroep kan indienen behalve dan dat er geen materiele motivering aanwezig is voor wat betreft het bevel.

Dat artikel 7 niet eens is opgenomen in de bestreden beslissing, laat staan dat aangeduid is welk onderdeel ervan van toepassing zou zijn. De beslissing dient te worden vernietigd."

3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"(...)De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker illegaal in het Rijk verblijft. Het indienen van een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verleende hem geen enkel verblijfsrecht. Het tegendeel wordt door verzoeker niet aannemelijk gemaakt.

Gelet op het feit dat verzoeker geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht, werd, bij toepassing van artikel 52 §3 van het Vreemdelingenbesluit, verzoeker bevolen om het grondgebied te verlaten.

De bestreden beslissing motiveert in die zin waarom in casu het bevel wordt afgeleverd. De beslissing luidt hieromtrent als volgt:

"(...) Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij/zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Burgemeester een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52 §3 van het KB van 8 oktober 1981."

Het eerste middel is ongegrond."

3.3. Artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht waartoe het bestuur is gehouden, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij zo nodig kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In voorliggende zaak kan de Raad slechts vaststellen dat verweerder niet heeft aangegeven op basis van welke wettelijke bepaling hij heeft beslist dat een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgegeven en op welke feitelijke gegevens hij zich steunde om over te gaan tot het nemen van deze beslissing. Zoals reeds werd gesteld laat het feit dat verweerder de aanvraag van verzoekende partij om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten heeft afgewezen niet toe automatisch te besluiten dat verzoekende partij illegaal in het Rijk verblijft. Weliswaar vermeldt de tweede bestreden beslissing dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond maar laat deze na te preciseren op basis van welk wetsartikel zij het bevel om het grondgebied te verlaten geeft. Ook de verwijzing naar artikel 52, § 3 van het vreemdelingenbesluit volstaat niet nu dit artikel de verwerende partij toelaat "desgevallend" een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

De bewering van verweerder in zijn nota met opmerkingen dat hij in casu vermelde waarom het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, volstaat niet. De bepalingen van de wet van 29 juli 1991 voorzien immers niet in een vrijstelling van de formele motiveringsplicht..

De Raad wijst er in dit verband op dat artikel 8 van de vreemdelingenwet verweerder zelfs expliciet de verplichting oplegt om de bepaling van artikel 7 van dezelfde wet die werd toegepast te vermelden. Verzoekende partij kan derhalve worden gevolgd in haar betoog dat verweerder met betrekking tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is tekortgekomen aan zijn verplichting tot formele motivering, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 22 juli 2014 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring voor wat de beslissing van 22 juli 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden betreft, wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN